

клото на Роланда, рече Астолфъ. — За права Бога ще го земете, отговори пазачътъ; азъ съмъ слазилъ много пѣти въ вашия свѣтъ за да прѣдамъ на Елиса туй стъкло, тя ми ся доста благодари за тази милость; но неможъ да ся убѣди за да го приѣмне. Тя обыча веселбѣтъ, тя иска да блѣщи, и знае добръ, че ако испіеше ума си, трѣбваше да ся отрече отъ такъвъ животъ, и да счупи веригытъ, които ъхъ задръжатъ въ него; тя обыча тѣзи веригы и мя моли да ѝ пазѣ стъклото докато стане на четиресетъ години: тя ся заклѣ, че тогава ще го испіе до капкѣ; но горко ѝ! тя ще го испіе тогава за нейно отчаяніе. Болнява, прѣзрѣна, и като ще бѣде оставила веселбытъ, никому не ще ѣ поволна; а умътъ ѝ, който можеше днесъ да ѝ послужи, та да ся поправи, въ онуй врѣме не ще ѝ послужи, освенъ да ъхъ отчая. Но нека прѣминемъ на другытъ стъкла.“ Астолфъ прочете още нѣколко надписы. Но колко ся стрѣсна, когато найдѣ едно стъкло, възъ което бѣше надписано: *Умъшъ на Астолфа*. „Ама чудно нѣщо! повыка; и менъ ли държатъ за лудъ? — Знайте, му рече пѣтеводителтъ му, че не сѣхъ тѣзи най-луди, които търчатъ по полето като Роланда: сички, които ся завладани отъ нѣкоя страсть, сѣхъ шури (дължни на Михала). Богатытъ сребролюбецъ, който кине отъ душѣтъ си, който навлича на себе си прѣзрѣніето на почтеннытъ хора, и който сичко прави за да натрупа пары възъ пары, и да ги остави на наслѣдницы, които ще ги разпилѣхъ съ присмиване, не ѣ ли лудъ? Такъвъ чловѣкъ, прѣвърнатъ въ мозака отъ благородството си, който бы щелъ по-добръ да загине, нежели да даде едно стѣпало мѣсто другому, когото мисли равенъ на себе си, не ѣ ли лудъ? сами вый, Господине